

QUAN LA INJUSTÍCIA ÉS LLEI, REBEL·LAR·SE ÉS UN DEURE

Per un primer 1 de maig anticapitalista

La pandèmia ha posat en evidència que l'actual model de producció i distribució de mercaderies, un model econòmic irracional i productivista, ens porta a una espiral creixent de crisis socials i econòmiques, però també de catàstrofes ecològiques que fan aquest sistema incompatible amb la vida i els límits biofísics del planeta.

Que les retallades, externalitzacions i privatitzacions en educació, sanitat, serveis socials dels darrers anys per part del Govern de la Generalitat i de l'Estat tenen un caràcter netament criminal.

Que mentre la gent gran moria en un sistema de residències retallades, precaritzades i privatitzades, el mercat residencial ha esdevingut un negoci milionari a l'alça per empreses i fons voltors.

Que mentre les treballadores de la sanitat en plena crisi sanitària no tenien ni per EPIs, mentre el sistema col·lapsava i, tal com assenyala un estudi del Centre europeu pel control i prevenció de malalties (ECDC), esdeveníem el país del món amb el percentatge de sanitaris afectats pel Covid-19 més alt del món; les clíniques i laboratoris privats es feien d'or amb proves PCR i tests ràpids..., i la Generalitat feia contractes milionaris a dit.

Que mentre Amnistia Internacional assenyala Catalunya com la comunitat que més ha retallat en sanitat (12'37% total i 24% de l'atenció primària) el govern de la Generalitat aprovava, en el bell mig de la pitjor catàstrofe social dels darrers temps, un nou decret privatitzador dels serveis públics (decret 69/2020) per alegria de lobbys i empreses amigues.

La pandèmia ha posat en evidència més que mai que la precarietat té nom de dona, que la feminització de la pobresa i la invisibilització del treball reproductiu i la violència de gènere configuren un sistema de doble explotació i opressió (i de triple opressió a totes les immigrants). Ha posat en evidència el fracàs absolut d'unes polítiques que no posen en el centre la vida: només en el 2018 a l'Estat es van emprar 130 milions d'hores diàries en treball de cures no remunerades. Aquesta xifra equival a 16 milions de persones treballant 8 hores diàries sense rebre cap mena de retribució econòmica (i això abans de la pandèmia, ara les xifres són exponencialment més altes), mentre, el treball de cures remunerat només empra actualment 3'8 milions de persones a l'Estat, de les quals 2'9 milions són dones.

Milers de famílies sense alternativa habitacional han estat víctimes dels desnonaments durant la pandèmia (tot i que es va dir que s'aturarien) mentre grans immobiliàries, fons voltor, sector financer han fet l'agost i el Govern de l'Estat ha renunciat als 60.000 milions de rescat d'una banca que ara acomiada milers de treballadors alhora que assumeix formalment com a deute públic els 35.000 milions d'euros del parc immobiliari de la SAREB.

Vivim una massiva destrucció de llocs de treball i de repressió salarial; desviació massiva de diners públics i rescat a les grans empreses sense reforma fiscal progressiva; manteniment de les reformes laborals i legislacions que, com la *Llei Rider*, son en realitat pistes d'aterratge pel capitalisme de plataforma, autèntiques trituradores de drets laborals, socials i del territori. Les ajudes no han arribat als qui més ho necessiten, mentre les cues de l'atur creixen exponencialment i els EROTO es converteixen en ERO (un augment del 1.993% els 2 primers mesos del 2021 respecte el 2020, i tot just comença la cosa...). Això quan la pandèmia ha impactat sobre un país on tenim la taxa de temporalitat més elevada de la UE (26%), i on les dones representen el 74% dels contractes a temps parcial.

I mentre l'emergència social agafa dimensions pandèmiques, ens arriben anuncis de que s'ampliarà el període de càlcul per a les pensions contributives fins a 35 anys, que s'allargarà l'edat de jubilació i s'aplicarà la *motxilla austríaca* a les pensions per privatitzar-les a través de plans d'empreses aprovats per conveni (els fons seran gestionats per bancs i asseguradores) amb la col·laboració necessària dels grans sindicats.

Això amb una taxa d'atur juvenil del 40% (que no cotitzaran els 35 anys ni en somnis). Una generació que només ha conegut crisi, precarietat, reformes laborals i, quan ha protestat, repressió policial. Un Jovent que ha vist com en els darrers temps les administracions han accelerat la mercantilització de l'educació. Una educació a la cua d'Europa en inversió (2'8% a Catalunya, 6% mitjana europea), amb ràtios dignes de la cabina dels germans Marx, i un 40% de la plantilla en precari i en frau de llei (això en educació i en tota l'administració pública) mentre es tanquen línies públiques i les grans multinacionals com Google aprofiten la pandèmia per desembarcar en l'educació pública amb l'ajuda de la Generalitat.

Lleis d'estrangeria i CIES que criminalitzen i apunyalen el racisme institucional front els drets bàsics de les persones més vulnerables. Lleis mordaces al servei d'un sistema judicial arbitrari i repressor que engarjolen cantants, activistes i sindicalistes mentre l'extrema dreta i el feixisme ocupa l'espai públic i confraternitza amb els cossos policials, mentre engarjolen cantants per dir veritats tan evidents com que vivim en una monarquia corrupte...

Però el pitjor ja ha passat ens diuen. Ara sí que sí. Ara ve el pla de reconstrucció europeu. I, amb un guió que sembla extret directament de Berlanga, el president del *govern més progressista de la història* i el vice-president de la generalitat més inoperant de la història posen la paradeta en la plaça major per a què fem la carta als reis. Parlem-ne.

Els Fons Europeus de recuperació (remember 2008) un nou terreny per a la lluita de classes

Tant des del govern de l'Estat com des del Govern de Catalunya s'han presentat els fons europeus NextGeneration com una mena de terra promesa de la recuperació econòmica, dels serveis públics i la transició socioecològica. Però el cert és que ni a hores d'ara sabem si aquests fons arribaran (només 13 dels 27 països de la UE han aprovat el repartiment de fons, i ho han de fer tots); ni sembla que l'objectiu d'aquests fons estiguin encaminats a transformar el model productiu en clau ecològica o de justícia social tal com denuncien organitzacions com ODG, OMAL o Ecologistes en acció en un informe recent.

Avui se'ns presenta els fons europeus de recuperació com el sùmmum de la justícia social i ecològica, l'essència solidària del projecte europeu. De la mateixa manera que ahir el *govern dels millors* d'Artur Mas o el govern Zapatero havien presentat respectivament les retallades i la modificació de l'article 135 de la Constitució (per prioritzar el pagament del deute il·legítim per sobre els drets socials) com el camí més ràpid per sortir de la crisi. Avui, dèiem, encara que la melodia ha canviat, l'harmonia impossible que ens volen vendre és la mateixa: presentar un espoli econòmic, social i ecològic ingent com una salvació per a les classes populars amb el ja conegut lema *nadie se quedará atrás*.

De fet, tota l'arquitectura que vehicularà les ajudes europees representa l'enèsima transferència de diner públic a grans empreses privades a canvi de reformes estructurals i austeritat pressupostària pels estats: grans inversions públiques cap als capitals privats finançada amb l'emissió de deute als mercats. I això en un context on la recaptació pública ha caigut en picat i el deute públic es situa en records històrics no vistos des de la guerra de Cuba.

Les grans partides de la NextGeneration no estan previstes per augmentar els pressupostos socials ni per a recolzar a les treballadores essencials que han patit l'impacte de la pandèmia. Serviran perquè aquells que han fet l'agost amb la mort i la misèria de la majoria tornin a rebre inversions milionàries mentre als governs i les administracions públiques es torna a implementar la condicionalitat pressupostària.

Unim-nos i responguem als atacs del capital

Des del sindicalisme alternatiu i en aliança amb els moviments socials cal donar una resposta a l'alçada d'aquests reptes en tots els camps, ens hi va el nostre futur laboral, social, climàtic... El terreny sobre el qual pivotarà la lluita de classes en el proper període ve marcat per aquest nou *procés constituent* material i polític. Dissenyat des de dalt i a la mida de les elits econòmiques per tal d'aprofundir en les polítiques que ens han portat a l'actual desastre de crisi multidimensional.

Un desastre, del que ja estem avisant fa temps, que l'està capitalitzant en part el feixisme aprofitant-se de la lluita, del penúltim contra l'últim, per la supervivència diària. Que s'incrementarà, si no s'apliquin polítiques en favor de les classes treballadores. S'incrementarà si no es deixen de fer polítiques

per combatre la pobresa que han demostrat ser del tot fallides (per la seva condicionalitat, burocràcia i estigmatització de les persones perceptores) com ho estem veient a diari amb l'Ingrés Mínim vital o la Renda garantida de ciutadania.

Cal donar, doncs, una resposta global i multidimensional des de baix. Cal un sindicalisme de classe i anticapitalista amb estratègies noves per organitzar la nova composició del món del treball. Que interioritzem realment l'ecofeminisme, l'antiracisme i l'internacionalisme com elements constitutius i estratègics d'aquesta recomposició de la classe. En aliança amb el sindicalisme social, els moviments ecologistes, feministes, veïnals, antiracistes, pensionista, el cooperativisme i en defensa del territori... Des d'aquí cal fer palanca per aixecar una millor correlació de forces front el capital i dibuixar des de ja una constitució material alternativa pel conjunt de les classes treballadores; als barris, als centres de treball i el territori.

Per tot això, aquest primer de maig des del sindicalisme alternatiu i els moviments socials és proposa una primera agenda política, social i laboral per construir aquesta alternativa:

- Reindustrialització i relocalització industrial en clau ecològica, sota control públic i comunitari .
- Planificació pública i participativa urgent per la transició ecològica i energètica que impedeixi l'extinció.
- Derogació total i completa de les reformes laborals del PSOE i PP: la clau de la precarietat.
- Incorporació de les treballadores de la llar i les cures a el règim general de la seguretat social, l'eliminació de l'acomiadament per desistiment de l'ocupador.
- Augment de plantilla a Inspecció de Treball i a jutjats social per garantir justícia ràpida i gratuïta davant del frau laboral. En acomiadament improcedent dret a escollir la readmissió.
- No al pacte de Toledo ni a noves retallades en matèria de pensions. No a fons privats, si a pensions públiques i mínima 1080€ als 65 anys.
- Renda bàsica universal d'emergència social per tal de garantir que hi accedeixi tothom, sense condicions, ni requisits d'accés.
- Un Increment del SMI a 1300€.
- Reducció de la jornada laboral a 30 hores sense reducció salarial, repartiment de tots els treballs
- Expropiació i ús social de la totalitat dels immobles de la SAREB. Fem nostres les reclamacions del moviment de l'habitatge en aquest àmbit. Prohibició desnonaments sense alternativa.
- Sanitat, dependència i educació públics 100% sense discriminació, prou finançar concertada, prioritzar l'atenció primària. Alliberament de les patents cap a la sobirania farmacèutica.
- Derogació de la llei d'estrangeria i tancament dels CIES. Reconeixement de l'estatus de refugiades i exiliades. Llibertat de moviments per les persones recloses a Canàries. Regularització sense condicions!
- No al pagament del deute públic.
- Derogació de la llei *Mordassa*, prou repressió a lluitadors socials i sindicals, llibertat dels presos. Dissolució dels antiavalots.

Intersindical alternativa de Catalunya

1r de maig de 2021

